

תקות מנחם

גליון מס'
297

יו"ל עש"ק פר' כי-תצא
י"ג אלול ה'תשע"ב
הי' תהי שנת עליון בכל -
שנת תבוא עלינו ברכה

על סיומי הרמב"ם

תדפיס מהספר "תקות מנחם" (ח"ג) שיו"ל בעז"ה על סיומי
הרמב"ם ע"פ - ב"קו" - שיחות והוראות כ"ק אד"ש מה"מ
מאת הרב יקותיאל מנחם שיחי ראפ

ע"פ ההוראה שקיבלתי מכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שלי"ן, להדפיס ולפרסם הדברים הנאמרים בעז"ה בסיומי הרמב"ם,
להראות ולהוכיח הנראה לעיניך בדרך אפשר, הקשר שבין שיעורי הרמב"ם לפרשה והתאריך שבהם נלמדו,
הנני מוציא לאור עלון זה לכבוד שבת קודש.

ואבקש מהקוראים שיעירוני בהערותיהם, ותודה מראש!

לחיות עם הזמן!

ספר "עבודה" - א'

תמצית הקשר של הלכות וספר עבודה לפרשה ולתאריך

בעז"ה יום ב' פרשת ואתחנן-נחמו י"א מנחם-אב

הי' תהי שנת עליון בכל - שנת תבוא עלינו ברכה!

סיום הלכות בית הבחירה והתחלת הלכות כלי המקדש והעובדים בו

שנברא מ"עשרה מאמרות"⁴ ועשר ספירות והמספר 11 מורה על
הדרגה שלמעלה מהעולם והטבע וסדר ההשתלשלות.

וחודש מנחם אב הוא חודש ה-י"א מר"ה ותשרי, ו"חודש החמישי"
מחודש ניסן "ראש חודשים"⁵ שגם המספר 5 - מורה על דרגת הגילוי
שלמעלה מהעולם וסדר השתלשלות; כי בעולם ד' סוגים - דצח"מ
שבאים מדי היסודות - ארמ"ע, שמשותלשלים מארבע העולמות -
אבי"ע, המשתלשלים מדי אותיות של שם הוי', שהם קשורים לדי
הפרצופים שבעולם האצילות, והמספר 5 מורה על דרגת הכתר
ו"קוצו של יו"ד", שלמעלה מסדר ההשתלשלות.

ו-5 קשור גם בדרגת הגילוי בביאת המשיח שתהיה למעלה מהעולם
וסדר השתלשלות. ו"חמישי" - אותיות "משיח" וי"ל שגם לכן
נקרא צום ט' באב - "צום החמישי"⁶; מלבד הפירוש הפשוט שצום
זה הוא בחודש החמישי, גם בא לרמז שתשעה באב כנ"ל קשור
לביאת המשיח ולגאולה כי בו "נולד מושיען של ישראל", ויבנה בית
המקדש ויהפך לשמחה; **תשעה** מלשון **תשועה!**

[להעיר שהיארצייט - יום ההסתלקות של האריז"ל הוא ה' אב -
יום החמישי בחודש החמישי, ותורת האריז"ל, גילוי פנימיות
התורה קשור לגילוי תורתו של משיח ומביא את גאולת המשיח.

וגם ענין המשיח הוא שמחה וכמ"ש הבע"ט עה"פ בתחילת פרי
פינחס "הנני נותן לו את בריתי שלום"; "שלום-בגימט-זהו משיח!
ו"ישמח" - אותיות - משיח" (וכמו שאומר אדי"ש מה"מ בשיחות:
"שמח" - ומשיח אותן האותיות). והאריז"ל הדגיש במיוחד את
עבודה השמחה, וכמ"ש בתניא פכ"ו: "ונודע לכל פי האריז"ל עה"פ
(בפרי כי תבוא) "יתחת אשר לא עבדת את הוי' אלוקיך בשמחה
ובטוב לבב מרב כל". וכן היתה עבודת ה' שלו בשמחה שלמה.]

השדירה החמישית - השדירה המשיחית!

כשהי כ"ק אדי"ש מה"מ בפעם הראשונה בבית הרפואה "מאונסט
סיני" (הר סיני) שע"י השדרה החמישית במנהטן, מט"ו סיון עד כ"ח
סיון ה'תשנ"ב, הרבה מאנ"ש היו בשתי השבתות במנהטן והתאכסנו

שיבנה בית-המקדש!

א. את הלכות בית הבחירה התחילו ביום ועש"ק דברים-חזון ח'
מנחם-אב ערב תשעה באב (צום נדחה), ולמדו את רובם עד יום א'
י"א מנחם אב, שבשנה זו הוא למחרת צום תשעה באב (נדחה), שהם
ימי חורבן בית המקדש ומסיימים הפרק האחרון פ"ח ביום ב' י"א
מנחם אב שענין זה הוא בהשגחה פרטית נפלאה!; שבימי הזיכרון
והאבילות והנחמה על חורבן בנין בית המקדש, לומדים את הלכות
בית הבחירה שכולן מדברים על בנין הבית וכליו. וחרבן ביהמ"ק
בט' באב במזל ארי' ע"מ שביום זה יבוא ארי' זה הקב"ה ויבנה את
האריאל, וביום זה "נולד מושיען של ישראל!"

עבודה לספר השמיני - למעלה מהעולם והטבע

ב. והלכות בית הבחירה הן ההלכות הראשונות שבספר עבודה ספר
השמיני ברמב"ם, שהמספר 8 מורה על הדרגה שלמעלה מהעולם
וסדר השתלשלות, ולמעלה מן הטבע שנברא בשבעת הימים משבע
הספירות, שזהו ענינו של בית הבחירה שהוא מקום נעלה לגמרי
מהעולם ובו היו באופן תמידי "עשרה ניסים"¹ ומקום הארון אינו
מן המדה"² שבבית המקדש היה כל הזמן בגלוי גילוי אלוקות
שלמעלה מהטבע והעולם.

וגם המספר ח' - מורה על בנית בית המקדש השלישי שיבנה המשיח
שהוא השמיני מ"שמונה נסיכי אדם"³.

וגם המילה "בחירה"; שכך קורא הרמב"ם להלכות אלו, היא
אותיות: "בירה-ח"; "שבירה" - הוא בנין גדול וחשוב, הקשור עם
דרגת הח'.

ואנו מוצאים עוד דבר נפלא!; שבהלכות בית הבחירה שהיא
ההתחלה של ספר השמיני ח' פרקים.

[וגם בהלכה האחרונה של ספר עבודה - הלכות מעילה - ח' פרקים
והפרק האחרון פרק ח' - ח' הלכות]

והתחילו ההלכות ביום ח' מנחם-אב, ומסיימים ביום י"א מנחם
אב; שגם המספר י"א - מורה על הדרגה שלמעלה משלימות העולם

¹ יומא כ"א, א. ב"ב צ"ט, א.

² אבות פ"ה מ"ז; [להעיר שהמשנה על הניסים בבית המקדש היא פרק חמישי
משנה חמישית; שכנ"ל המספר 5 - מורה על הדרגה שלמעלה מהעולם והטבע].

³ סוכה נב, ב. שהשי"ר ח"א.

⁴ תחילת פרשת בראשית, אבות פ"ה מ"א.

⁵ בא י"ב ב'.

⁶ זכריה ח' י"ט.

בבית הרפואה ובמלונות במנהטן (בעלי בית הרפואה היו נחמדים לאניש, ונתנו להתאכסן וללון באולם הגדול בקומת הכניסה, ובשבתות אחה"צ הלכו אניש ל"התלוכה" לחזור חסידות ושיחות בבתי הכנסיות שבאזור, והשליח חבר ועד אגו"ח הראי"צ שי"ט שי הלך לדבר בביהכ"נ הראשי והיוקרתי באיזור, שנקרא "פיפט אווניו שול", ושם נאם ואמר: "שהרבי הופך את השדירה החמישית לשדירה המשיחית!

ובדו"ח על ה"התלוכה" שהוגש לרבי עיי צאגו"ח כתבו נקודה מהדיבור של כ"א, והוא עמד ע"כ שפתגם זה יהי כתוב אצלו, ובעיני ראיתי זאת כמה פעמים בחודשים הבאים שכך נדפס בדו"ח על השולחן במשרדו של יו"ר צאגו"ח ומנהל ישיבת תומכי תמימים המרכזית – ב-770, הרה"ת ר' דוד ע"ה רסקין.

"תקות" חוט השני

על סיום הל' בית הבחירה

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

- א. מערב ט' באב והימים הבאים – ימי האבלות והנחמה לומדים את בנין בית המקדש בהל' בית הבחירה.
- ב. תשעה (מל' תשועה) באב, יום לידת המשיח, נולד מושיען של ישראל, זמן הגאולה ובנין ביהמ"ק.
- ג. ספר עבודה – ספר השמיני, למעלה מהטבע ומסדר ההשתלשלות ובהלכות אלו ח' פרקים והתחילו בח' מנחם-אב.

סיכום הלכות כלי המקדש והעובדים בו ביום ה' פרשת ואתחנן

**י"ד מנחם אב
שלימות הגאולה!**

א. הסיים הוא ביום י"ד מנחם אב שהוא ערב ט"ו מנחם אב שהוא השלימות של חודש מנחם אב "קיימא סיהרא באשלימותא" וכ"ק אד"ש מה"מ אומר, שגם יום י"ד בכל חודש שייך לשלימות הלבנה; כי בחודש אין ל' יום מלאים, אלא חסר כמה שעות וחלקים, וממילא חצי החודש שייך גם ליום י"ד. שהשלימות מורה גם על שלימות עם ישראל, "המונים והדומים ללבנה", וחודש מנחם אב (חודש האבילות והנחמה והגאולה ובנין ביהמ"ק) מורה על שלימות הגאולה, מתאים שלומדים בימים אלה שאחר ט' באב עד י"ד אב ההלכות של כלי המקדש והעובדים בו שקשורים במצוות בית המקדש ועבודתו.

"הלבנון" – מעשה לבונה

ב. בתחילת פרשת ואתחנן, מתחנן ומתפלל משה ומעתיר לראות את "הארץ הטובה, ההר הטוב הזה והלבנון"⁸, ואומר ע"ז רש"י (מהספרי) "ההר הטוב הזה – זה ירושלים, והלבנון – זה בית המקדש" ובהלכות כלי המקדש מדובר ע"ד עשיית הקטרות, שסממן חשוב בו היא הלבונה. ואמנם הפשט העיקרי של "הלבנון" – שביית המקדש נקרא כך כמ"ש בגמ' ובמדרשים "שמלבין ומכפר עוונתיהם של ישראל", אבל אולי "הלבנון" גם רומז ללבונה, כמ"ש בשה"ש "הביאני אל הר המור ואל גבעת הלבונה" היינו שכל המקום נקרא ע"ש הלבונה שהיתה מסממני הקטרות, כמו שכל המקום נקרא הר המור שקאי על הר "המוריה"⁹, שאחד הפירושים ברש"י בפרשת וירא: "ואונקלוס תרגמו ע"ש עבודת הקטורת שיש בו מור

⁷ יהושע ב, חי. ועיין ברש"י שפירוש "תקות" – מלשון "קו וחבל" (שבו הורידה המרגלים של יהושע, ובו תלו משפחת רחב תקוותם), והרי זו מטרת חיבורנו "תקות מנחם" - להראות בעז"ה את הקו וחוט השני המקשר ומשווה התוכן הנלמד בשיעורי הרמב"ם עם תוכן הפרשה והתאריך בשנה, (ועיין מה שכתבנו בזה בהקדמה לספרנו "תקות מנחם" ח"א).
⁸ ואתחנן ג, כ"ה.
⁹ וירא כ"ב, ב.

נדד ושאר בשמים"¹⁰ [ואולי אפשר לומר שמה שמביא רש"י דווקא את הנרד נוסף על המור, שע"ז רומזת המילה מוריה, כי נרד עם הכולל גימטריא "מריה" – בכתב חסר בלא ו', כמ"ש בתורה].

"תקות" חוט השני

על סיום הל' כלי המקדש והעובדים בו

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

- א. סיום הל' כלי המקדש, על עשיית ועבודת ביהמ"ק בערב ט"ו מנחם אב – קיימא סיהרא באשלימותא – שלימות חודש אב – שלימות בנין בית המקדש.
- ב. בתחלת פרשת ואתחנן משה רבינו רוצה לראות "הלבנון" – בית המקדש, אולי גם ע"ש "הלבונה" בעבודת הקטורת, ובהל' כלי המקדש מדובר ע"ד עשיית הקטרות.

סיכום הלכות ביאת המקדש ביום א' פרשת עקב

י"ז מנחם-אב

לבנון – בית המקדש

א. את רוב הלכות ביאת המקדש למדו בפרשת ואתחנן, וכפי שכתבנו לעיל משה רבינו בתחינתו להיכנס לארץ ישראל אומר: "אעברה נא ואראה את הארץ הטובה ההר הטוב הזה והלבנון" וכנ"ל רש"י אומר ע"ז ההר הטוב הזה – זה ירושלים והלבנון – זה בית המקדש; היינו שמשה רבינו מתפלל ומעתיר שרוצה לראות ולהיכנס ולבוא אל ארץ ישראל אל ירושלים ואל בית המקדש, שזוה"ע ביאת המקדש.

וכתוב בספרים שאם משה רבינו היה נכנס לארץ ישראל היה נבנה בית המקדש מיד והוא היה בית המקדש נצחי שלא יחרב לעולם, כי מעשה משה נצחיים, כמו שהמשכן לא נחרב, והכניסה לארץ עם משה רבינו הייתה נהיית הגאולה השלימה והנצחית שאין אחריה גלות וחורבן כמ"ש בחז"ל עה"פ בשירת הי"ח¹¹ "יתביאמו ותטעמו בהר נחלת וגו' מקדש אדי כוננו ידך, "שאיילו זכו היה בית המקדש הראשון נצחי שלא נחרב, כי נבנה ע"י הידיים של הקב"ה ובו לא היה חורבן, וכמו שאומר רש"י עה"פ: "ומקדש בשתי ידיים, ואימת¹² יבנה בשתי ידיים, בזמן שה' ימלוך לעולם ועד, לעתיד לבוא שכל המלוכה שלו" שזהו גם ענין "ותטעמו", נטיעה קבועה ונצחית (עי' מסגרת בסוף הגליון).

"ושכנתי בתוכם"

בענין תחינת משה לראות ולבוא לבית המקדש מתרגם אונקלוס את המילה והלבנון "ובית מקדשא" אבל "התרגום יונתן בן עוזיאל" לא אומר בית המקדש אלא: "וטוור ליבנן דביה עתיד למשרי שכנתא",

ואולי י"ל שבמילים אלו רצו להדגיש מהו העיקר בבית המקדש לפי מחלוקת הרמב"ם והרמב"ן;

הרמב"ם כותב בהלכה הראשונה של הלכות בית הבחירה¹³, שעיקר מטרת מצות בנין בית המקדש הוא מקום להקרבת הקרבנות: "מצוות עשה לעשות בית להו"י מוכן להיות מקריבין בו הקרבנות", אבל הרמב"ן אומר בתחילת פרשת תרומה שעיקר החפץ במשכן ובמקדש הוא מקום להשראת השכינה כפי שע"פ פשוטו של מקרא נאמר בתחילת פרשת תרומה¹⁴: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", כי הרמב"ן הוא מפרש פשוטו של מקרא, וגם אומר שלכן כלי המקדש הראשון שנצטוויו, הוא הארון ששם שרתה השכינה.

¹⁰ ב"ר פנ"ה, ז.
¹¹ בשלח ט"ו, י"ז.
¹² מכילתא י. כתובות ה', א. ילקו"ש רנ"ג.
¹³ הלכות בית הבחירה פרק א' הלכה א'.
¹⁴ תרומה כ"ה, ח'.

אבל הרמב"ם הוא ספר הלכה ולהלכה בפועל אלינו, העיקר הוא לא מעשה ה' השראת השכינה, אלא תפקידנו ומצותינו הקרבת הקרבנות, שזהו כל ענין ספר העבודה, עבודת ה' שלנו במעשה הקרבנות.

וזה מה שמתרגם האונקלוס (וגם ברש"י) בית המקדש ע"פ מה שכתוב בספרי למה נקרא בית המקדש "לבנון" – שמלבין עוונותיהם של ישראל, שזה נעשה ע"י עבודת הקרבנות והקטורת, שזה מורה על העבודה שלנו מלמטה למעלה. אבל התרגום יונתן בן עוזיאל לא מזכיר בית המקדש אלא מקום השראת השכינה שזוהי שיטת הרמב"ן שזהו העיקר בבית המקדש השראת השכינה מלמעלה למטה.

וי"ל שזהו הבדל כללי בין המדרשים, ותרגום אונקלוס שהם קשורים עם תלמוד בבלי, ובין התרגום יונתן בן עוזיאל (כפי ביאור כ"ק אד"ש (בלקו"ש חלק י"ט פרשת ראה שיחה א'), החילוק בין תרגום אונקלוס ותרגום יונתן בן עוזיאל ותרגום ירושלמי שקשורים עם תלמוד א"י) ששם העניינים הם באופן של אור ישר מלמעלה למטה – השראת השכינה אבל ע"פ תלמוד בבלי הוא אור חוזר עבודת התשובה מלמטה למעלה שזהו ענין עבודת הקרבנות שמכפירים ומלבינים העוונות, עבודת התשובה מלמטה למעלה.

"שמחת לבו – בנין בית המקדש!"

ב. את הלכות ביאת המקדש התחילו בימים יד-טו מנחם אב, שהוא זמן קיימא סיהרא בהשלימותא דחודש אב, שהוא הנחמה והתיקון והבנין על חורבן בית המקדש, כי הרי כתוב בחסידות "שירידה צורך עליה" ולכן "לא היו ימים טובים לישראל כחמישה עשר באב" לאחר הירידה הגדולה והחורבן של ט' באב, ט"ו מנחם אב הוא העלייה תיקון והבנין של בית המקדש. ובסיום מסכת תענית¹⁵ שמדובר על השמחה והריקודים של חמישה עשר באב, מסיימת המשנה האחרונה המדברת על הריקודים דבנות ישראל בחמשה עשר באב, ומפרש את הפסוק: "צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה שעוטרנה לו אימו ביום חתונתו וביום שמחת לבו", ומפרשת הגמ': "ביום חתונתו – זה מתן תורה, וביום שמחת לבו – זה בנין בית המקדש שיבנה במהרה בימינו"; היינו שחמשה עשר באב קשור עם הבנין וביאת בית המקדש.

"תקות" חוט השני¹⁶

על סיום ה' ביאת המקדש

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

- א. בפרשת ואתחנן משה רוצה לראות ולבוא אל בית המקדש – והלבנון.
- ב. והלבנון – בית המקדש שמלבין ומכפר עוונותיהם של ישראל.
- ג. ריקודי ט"ו אב – ביום שמחת לבו – בנין בית-המקדש.

סיכום הלכות איסורי מזבח ביום ג' פרשת עקב

י"ט מנחם-אב

הקשר למזבח

א. במחזורים הקודמים כתבנו על התמיהה למה נקראות ההלכות בשם "איסורי מזבח" – הרי בהלכות אלו מדובר גם על הדברים האסורים למזבח וגם על הכשרים והרצויים למזבח, ולמה כל ההלכות נקראות בשם איסורי מזבח?!

וביותר תמוה, הרי גם ההלכה הראשונה הפותחת את הלכות איסורי מזבח וגם בהלכה האחרונה החותמת את הלכות איסורי מזבח ו"הכל הולך אחר החיתום" מדובר על הדברים הרצויים והנבחרים למזבח ולעבודת ה', ולפועל כל ההלכות נקראות איסורי מזבח?!

בהלכה הראשונה כותב הרמב"ם¹⁷: מצות עשה להיות כל הקרבנות תמימין ומובחרין, שנאמר¹⁸ "תמים יהיה לרצון" זו מצות עשה¹⁹ ורק אח"כ בהמשך ההלכה וההלכות שאחרי זה כותב הרמב"ם על דבר איסור הקדש והקרבת בעל מום.

ובהלכה האחרונה המסיימת את הלכות איסורי מזבח, כותב הרמב"ם: "שהרוצה לזכות עצמו יכוף יצרו הרע וירחיב ידו ויביא קרבנו מן היפה המשובח ביותר שבאותו המין שיביא ממנו וכו', והוא הדין לכל דבר שהוא לשם הא-ל הטוב שיהיה מן הנאה והטוב וכו' עד שמסיים וכן הוא אומר²⁰: "כל חלב להוי' וגו'". היינו שמדובר גם בתחילה וגם בסוף על המובחר ולמזבח ולהוי' ובכ"ז כל ההלכות נקראות איסורי מזבח?!

ואמרתי במחזורים הקודמים לבאר ע"ד ה"צחות" ובדרך אפשר, שהמילה "איסורי" מתפרשת גם מלשון קשר "איסורי מזבח" – הקשורים למזבח [וע"ד הפסוק²¹ "אסרו חג בעבותים עד קרנות המזבח"], ז.א. אותם הדברים הקשורים ומובחרים לקרבנות ולהוי' שאת זה גם באים הלכות אלו ללמדנו שאדם בכל דרכיו צריך להיות מהדר בעבודת ה', וכל עניני עבודת ה' באופן של "זה א-לי ואנוהו"²² היינו שיש המינימום המוכרח לעבודת ה' ע"פ שורת הדין אבל יהודי צריך להשתדל להדר במצוות ועבודת ה' ולהביא מן הדברים המובחרים והמהודרים.

הוראת פירות מהודרים – הידור מצוות

ב. ואפשר לומר שזהו מרומז בתחילת פרשת עקב שהתורה מונה את שבעת המינים והפירות שנשתחה בהם. ארץ ישראל שבהם שני סוגיא). "חיטה ושעורה" (ב) "גפן ותאנה ורימון, זית שמן ודבש".

וכפי שמסביר כ"ק אד"ש מה"מ בהתועדויות ושיחות הקשורות עם חמשה עשר בשבט – ר"ה לאילנות, שבו מנהג ישראל להשתדל לאכול מפירות שבעת המינים, שפירות אלו מתחלקים לשני סוגים; חיטה ושעורה - הם מינימום המזון והאוכל החיוני המוכרח לצורכי הגוף ובריאותו, ואח"כ הפירות כמו גפן ותאנה וכו', שהם פירות מתוקים להנאת האדם ובריאות יתר. וכמו שכותב ה"מגן אברהם" על הברכה האחרונה: "בורא נפשות רבות וחסרון על כל מה שבראת להחיות בהם נפש כל חי"; "וחסרון" – מוסב על האוכל היסודי והמינימום לצורכי קיום הגוף ובריאות, ו"על כל מה שבראת להחיות בהם נפש כל חי" – מוסב על אותם מאכלים והפירות המביאים חיות והנאת יתר לאדם.

עד"ז אומר הרבי בשיחות ט"ו בשבט, שיש בעבודת האדם להוי' 2 דברים וגישות; קיום ההלכות באופן המינימום ע"פ הדין, והקיום באופן של לפני משורת הדין והידור מצוה. ע"ד הנ"ל שני סוגי פירות ויהודי צריך להשתדל כל פעם לקיים המצוות באופן של מצוה מן המובחר והידור מצוה, שזה מרומז בפירות המתוקים ומובחרים. כי בט"ו בשבט בעיקר מדגישים לא את אכילת החיטה והשעורה, אלא את פירות האילן המתוקים גפן ותאנה וכו'.

וענין זה מודגש במיוחד כשקוראים בתורה את שבעת המינים בפרשת עקב, וברמב"ם לומדים בתחילת וסיום הלכות איסורי מזבח, שע"ד הצחות הכוונה לקשר למזבח מצריכים להשתדל במצוות להדר מן היפה ומן המובחר.

"הנה שמוע מזבח טוב"

ג. עפ"י הנ"ל, ש"איסורי מזבח" – מתפרש גם (ע"ד הצחות) – הקשורים למזבח; אפשר לומר שגם במילה "מזבח" – יש הוראה

¹⁷ הלכות איסורי מזבח פרק א' הלכה א'.

¹⁸ אמור כ"ה, כ"א.

¹⁹ ספרא פרשת אמור פרשתא ז' ה' ט.

²⁰ ויקרא ג' ט"ז.

²¹ תהילים קי"ח, כ"ז.

²² בשלח ט"ו ב'.

¹⁵ תענית כ"ו, ב.

¹⁶ ברכות י"ב א.

ומשמעות בעבודת ה'; **מזבח** - משמעותו **זביחת היצר**- הקרבת תאוותיו, שזהו גם המשמעות של **קרנן** הקרבה עצמית ומסירות נפש לעבודת ה'.

ואפשר לקשר זאת עם מילות ותוכן ההלכה האחרונה המסיימת את הלי איסורי מזבח, המדברת ע"ד הנתניה ממונו לה' ולקרנן מן הטוב והיפה והמשובח, וביחס לזה אומר הרמב"ם ז"ל: "שהרוצה לזכות עצמו (מלי זיכונן עצמי) **יכוף יצרו הרע**, וירחיב ידו ויביא קרבנותיו היפה והמשובח שבאותו המין שיביא ממנו וכו'". היינו שכדי להביא את הכי טוב ומהודר צריך לזכך ולזבוח ולהקריב ולהוריד עצמו.

ואולי אפשר לומר שזה גם מרומז בפסוק שאומרים בהפטרות פרשת "זכור"²³: "הנה שמוע **מזבח** טוב, להקשיב **מחלב אילים**"; שהפשט הוא שלציית ולהקשיב להוראות ה' יותר טוב וחינוי מהזבחים המשובחים "חלב אילים", אבל אולי אפשר גם לפרש בדרך רמז: "שמוע מזבח טוב" - טוב לשמוע ולקחת וללמוד הוראה ומוסר השכל "מזבח" - היינו מקרבן וזביחת היצר, ועיי"כ להקרב ולהקשיב ולקחת "מחלב אילים" - היינו להקרב לה' ולמסור לו הכי יקר וטוב.

ארץ אשר עיני הוי' א-לקיך בה!

גם במעלות ארץ ישראל הכתובות בפרשת עקב יש המעלות הפשוטות יותר והגשמיות, ויש המעלות הנעלות והרוחניות; המעלות הגשמיות בתחילת הפרשה נאמר²⁴: "כי ה' א-לקיך מביאך אל ארץ טובה ארץ נחלי מים עיינות ותהומות יוצאות בבקעה ובהר: ארץ חטה ושעורה וגפן וגוי: ארץ אשר לא במסכנות תאכל בה לחם לא תחסר כל בה, ארץ אר אבניה ברזל וגוי: ואכלת ושבעת וברכת את ה"א על הארץ הטובה אשר נתן לך" ובהמשך הפרשה נאמר²⁵: "ארץ זבת חלב ודבש"²⁶ ארץ הרים ובקעות למטר השמים תשתה מים".

ובסוף הפרשה נאמר²⁷: "ארץ אשר ה' א-לקיך דורש אותה תמיד עיני הוי' א-לקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה" וזוהי המעלה הרוחנית והעיקרית של ארץ הקודש ששם ביותר עיני ה' והשגחתו והשפעתו ומעלה זו מודגשת תמיד במכתבי כ"ק אד"ש מה"מ, ולכן היא גם המקום הבטוח ביותר כפי שאומר הרבי תמיד ובפרט לפני מלחמת ששת הימים ולכן כתב בכ"ק: "שאין לפחד ואין להפחיד!".

וחבל שרבנים וחוגים אחרים שמדברים על מעלות ארץ ישראל ומצטטים הפסוקים האחרים כרגיל לא מזכירים פסוק זה המדגיש ומציין המעלה הרוחנית והאלוקית.

וכמו שכתבנו לעיל במינים ופירות שנשתבחה בהם א"י, שיש בהם היותר מתוקים ושובחים, עדי"ז מעלה זו ש"עיני הוי' אלקיך בה" היא ביותר נעלית ורוחנית וא-לוקית וחבל שרק בחב"ד מצטטים ומדגישים זאת, וכדאי לפרסם זאת וללמד גם לחסידי וחוגים אחרים לדבר ע"כ.

"תקות" חוט השני⁷

על סיום הלי איסורי מזבח

סיכום הקשר של ההלכה ברמב"ם לפרשת השבוע ולתאריך

- א. בהל' איסורי מזבח בהלכה הראשונה והאחרונה שבקרבנות ובכל דבר לשם ה' להשתדל להביא מן היפה והטוב.
- ב. איסורי מזבח - הקשור והמשובח למזבח.
- ג. ההוראה מהפירות המתוקים בז' המינים שנשתבחה בהם א"י אומר הרבי להדר במצוות באופן מקסימלי.
- ד. מעלת ארץ ישראל הנעלית והרוחנית - "ארץ אשר עיני ה"א בה".

חינוך ע"י קירוב

כשהייתי בארץ ישראל לפני כשבועיים סיפר לי הרה"ג **שמחה הכהן** שיחי **קוק** הרב הראשי של העיר הרחובות, שהרבי אמר לו ששיטת החינוך צריכה להיות לדבר עם התלמידים בטובה, לדבר על מעלותיהם, כי אם ידברו אתם על חסרונותיהם ועל המידות הרעות, אף א' לא רוצה לשמוע את החסרונות והמידות הלא טובות שלו והם יעזבו אותו, אבל אם ידברו על מעלותיהם הם יקשיבו, יימשכו ויושפעו.

בירור כל הנשמות והניצוצות!

כ"ק אד"ש מה"מ אמר בהתוועדות שמוסבר בחסידות שכשמה התפלל לה' והתחנן **תקט"ו** (515) תפילות להכנס לארץ ואז ה' אמר לו "רוב לך"; כי אם ה' מתפלל עוד תפילה א' תקט"ז (516) ה' נכנס לארץ; כי 515 קשור עם סדר ההשתלשלות; כי 500 מורה על בריאת הטבע כדברי הגמ' מהארץ לרקיע מהלך 500 שנה ובין רקיע לרקיע 500 שנה (וכן "הלך הקב"ה מהלך 500 שנה לקנות לו שם") ו-15 מורה על גילוי שם י"ה, אבל אם ה' מתפלל עוד תפילה 516 ה' מיד נכנס לארץ, כי זה מספר שלמעלה מטבע העולם וסדר ההשתלשלות, ואם משה רבינו ה' נכנס לארץ זו היתה הגאולה השלימה והנצחית ולא ה' יותר חרנן וגלות. כנ"ל שמעשה משה נצחיים.

א"כ שואל הרבי ה' כל כך טוב והיינו חוסכים את כל אלפי שנות הגלות, למה ה' לא נתן להמשיך להתפלל והיו באים מיד לגאולה השלימה!!

ע"כ ענה אד"ש: אמנם אם משה רבינו ה' נכנס אז לארץ זו היתה גאולה שלימה וכללית לישראל ולעולם, אבל היו נשאים פרטים ועניינים בעולם נשמות וניצוצות לא לגמרי מבוררים, ולכן ה' חשוב לה' והפציר בו "רוב לך" שלא יפעל הכניסה לארץ, כדי שע"י שנות הגלות יתבררו כל העניינים עד הניצוץ האחרון, ולא ישאר שום ענין וניצוץ לא מבורר ותהי' גאולה **מושלמת** לגמרי.

אבל עתה אומר אד"ש מה"מ נשלמה לגמרי עבודת הבירורים והתשובה, ומשיח מגיע מ"ד מ"ש נאו!

"שלום עליכם - עליכם שלום!"

בהתוועדות דיבר כ"ק אד"ש מה"מ ע"כ שכשהיהודי אומר לחבירו "שלום עליכם" עונה החבר "עליכם שלום", ופעם א' אמר אד"ש ע"ד ה"צחות", שהיהודי לא עונה ישר אלא דווקא "איפכא מסתברא"!!

אבל בהתוועדות אחרת הסביר הרבי זאת באופן נעים ונהדר;

אד"ש אמר כל יהודי יש לו ייחודיות וכל א' מוסיף משהו על זולתו, ואין כפילות, כי לכ"א יש המיוחד שבו. ואם א' אומר "שלום עליכם", מוסיף חבירו "עליכם שלום" והרבי הסביר מה מוסיף עליכם שלום על שלום עליכם?

"שלום עליכם" - זו תחילת העבודה שמביאים הקב"ה למטה; "שלום" מוסב על הקב"ה והשלימות והאחדות הפשוטה, מביאים וממשיכים למטה לעולם לרבים "עליכם" - עוה"ז רשות הרבים "טורי דפרודא".

אבל אח"כ מוסיף השני עבודה נעלית;

עליכם - שלוקחים העולם ורשות הרבים ומרימים אותו ל"שלום" - לה' ולשלימות האחדות, העבודה מלמטה למעלה...

שנת גאולה!

מכיוון שכ"ק אד"ש מה"מ ביקש שכבר בסוף השנה להגיד את הר"ת של השנה הבאה משתי סיבות: א. להדפיס בלוחות. ב. להביא כבר לשנה זו הברכות של השנה הבאה. ברצוני להציע הר"ת לשנה הבאה ע"פ מה שראינו שהרבי רצה שהר"ת יהיו בעצמה מיוחדת של גאולה, ובשנת תשמ"ג אמר הר"ת ה' תהי' שנת גאולת משיח (וביקש שיאמרו גם ה' תהי' הצעתו שהר"ת - ה'תשע"ג; ה' תהי' שנת גאולת עליון!

לזכות

החתן הרה"ת **שמואל דוד הלוי** שיחי

והכלה מרת **ח' מושקא** תחיה

ליום חתונתם יום ה' י"ב אלול שנת תבוא עלינו ברכה

למזל-טוב! ובשעה טובה ומוצלחת! ויבנו בית בישראל על יסודי התורה והמצוה והחסידות, וחיים מאושרים בגשמיות וברוחניות, ולקבלת פני משיח צדקנו מ"ד מ"ש נאו!

ולזכות הורי החתן **שלום הלוי** ורעיתו שיחי **הורביץ**

והורי הכלה שמואל הלוי ורעיתו שיחי **לאבאבסקי**

שירונו נחת יהודי חסידותי מכל יו"ח

(דברים שנאמרו בסעודות סיומי הרמב"ם בביהמ"ד ליובאוויטש - 770 - בית משיח)

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

²³ שמואל א' טו, כד.

²⁴ עקב ח, ז-י.

²⁵ עקב י"א, ט.

²⁶ פסוק י"א.

²⁷